

מ"ת 14700/01/22 - מדינת ישראל שלוחת תביעות תנועה נגב נגד גמאל אבו סיאם (עציר) נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 14700-01-22 מדינת ישראל נ' אבו סיאם (עציר)
תיק חיצוני: 60480/2022

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
נגד	
משיבים	גמאל אבו סיאם (עציר) נוכח באמצעות ויעוד חזותי ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו עבד

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו וזאת לאחר שלכאורה נהג רכב ביום 30.1.22 בעיר רהט בעודו פסול לנהיגה. בהתאם לנתונים שמסרה המדינה בבקשתה, פסילת המשיב מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה היא **לאחר שגרם לתאונת דרכים קטלנית בה מצאו את מותם 7 בני אדם ונפצעו קשות עוד 14 בני אדם ורישיונו נפסל על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה לצמיתות על משאית ול-15 שנים על רכב פרטי.**

במהלך הדיון שהתקיים בפני, טען ב"כ המשיב כי חומר הראיות שבידי המדינה כולל כרסום מהותי בעוצמתו, שכן המשיב לא נהג כלל ברכב עת עוכב על ידי בלשים של משטרת ישראל, ולמעשה הוא רק ישב בכיסא הנהג כאשר המנוע היה מונע.

אשת המשיב, שהיא גם בעלת הרכב, הייתה מי שנהגה ברכב למקום, והמשיב חזר לרכב המונע לאחר שבני הזוג ירדו ממנו כדי לקחת ממנו חפץ שקשור לעסק שבבעלותם.

בנוסף, טען ב"כ המשיב כי המשיב לא ידע ולא הבין כלל שהוא פסול לנהיגה, שכן מדינת ישראל שלחה אליו בדואר רישיון נהיגה, ולאחר בירור שביצע במשרד הרישוי ובמשטרה הוסבר לו כי הוא פסול רק על כלי רכב מסוג משאית. שילוב שליחת הרישיון אליו יחד עם הבירור שביצע הובילו את המשיב למסקנה שיש לו רישיון תקף לנהיגת רכב ולכן לא הייתה לו מודעות כי הוא תחת פסילה פעילה עת נהג רכב בפרשה זו.

המשיב טען בחקירתו כי אשתו נהגה ברכב, אך היא לא נחקרה על ידי המשטרה, כך גם לוקה התיק בתיעוד החומר המודעיני שהוביל למעקב אחר המשיב.

ב"כ המדינה טענה כי חומר הראיות שבידיה אינו כולל כל כרסום מהותי באיכותו, ולביסוס עמדתה הוגש תיק החקירה לעיוני.

לאחר שקראתי את כל תיק החקירה ולאחר שצפיתי בשני סרטוני החקירה של המשיב להלן החלטתי:

שתי טענות נפרדות מרכזיות בפי ב"כ המשיב (ובפי המשיב עצמו בחקירתו):

הראשונה - המשיב לא נהג כלל ברכב באירוע נשוא פרשה זו.

השנייה - המשיב לא ידע כי הוא פסול לנהיגה ברכב פרטי וטעה לחשוב כי פסילתו חלה על רכב כבד בלבד.

אבחן טענות אלה מול הראיות שבפני:

ביחס לטענה ולפיה המשיב לא נהג רכב באירוע שהוביל למעצרו, הרי שיש לדחות טענה זו כמעט על הסף נוכח הדברים שהמשיב עצמו אומר בקולו בחקירתו.

לפי דברי המשיב הוא ישב בכיסא הנהג של הרכב עת מנוע הרכב היה מנוע.

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון (רע"פ 5166/14 יבגני קרופצקי נגד מד"י) המצב המתואר על ידי המשיב עצמו הוא מצב של נהיגה לכל דבר, וכדי לשבת בכיסא נהג של רכב כאשר הרכב מנוע, זקוק היושב בכיסא הנהג לרישיון נהיגה תקף שאינו פסול כתוצאה מהחלטה שיפוטית או מנהלית.

מעבר למתואר לעיל, הרי שטענת המשיב לפיה לא נהג כלל ברכב אלא "רק" ישב בכיסא הנהג כאשר המנוע פועל, נשללת חד משמעית על ידי צוות הבילוש שביצע מעקב אחריו.

בהתאם לדוחות הפעולה שבתיק החקירה כותב השוטר דולב רוטמן כי הבחין בחשוד נוהג לבדו ברכב **כאשר הוא נוסע מולו ברחוב אלסלאם** ונכנס לרחבה מול "פיצה אנדיס".

השוטר יוסי משה מתאר בדוח הפעולה שלו כיצד הוא מבצע עיקוב אחר הרכב החשוד וכיצד הוא רואה ברכב את החשוד (המשיב) נוהג בו **לבדו**.

וכך מתאר השוטר יוסי במזכרו:

"נסעתי אחר הרכב שיצא משכונה 34 פנה ימינה מזרחה לרחוב אלסלאם ונסע עד שהגיע לפיצריה הנ"ל. חסמתי את רכבו מאחור ומיד יאיר ירד לעבר הנהג שישב עדיין במושב נהג שהרכב מנוע."

גם מזכרו של השוטר עידן רביבו תומך בטענה לפיה המשיב נהג ברכב:

"לאחר זמן מה הבחנתי ברכב שיוסי דיווח חולף אותי כאשר אני מזהה דרך שימשת הניידת וחלון נהג של רכב היונדאי גבר העונה לתיאור הנדון יושב במושב הנהג לבדו בנהיגה".

מזכר נוסף ובו תיאור של המשיב כמי שנוהג ברכב לבדו רשם גם השוטר רס"מ אסי שרון ולפיו נצפה המשיב נוהג לבדו ברכב וכך גם מזכרם של השוטרים רס"מ כפיר עאנא ויגאל אברהם המבססים ראייתית כל אחד בנפרד את נהיגתו של המשיב ברכב ולא רק כמי שיושב בכיסא הנהג כאשר הרכב מונע.

אין המדובר בתיאור ראייתי של שוטר בודד אשר צפה לשבריר שנייה ברכב חולף על בסיס מידע מודיעיני כזה או אחר.

המדובר במזכרים נפרדים של 5 שוטרים המתארים כולם את המשיב כמי שנצפה על ידם נוהג לבדו ברכב בניגוד גמור לטענתו ולפיה אשתו הייתה מי שנהגה בו עד לעצירתו ליד עסקם.

לא מצאתי כל כרסום קל או מהותי באיכות הראיות שהציגה המדינה לעצם נהיגת המשיב ברכב בסמוך לעיכובו על ידי אנשי המשטרה.

בידי המדינה ראיות מבוססות המוכיחות לכאורה את נהיגת המשיב ברכב פרטי ביום בו נעצר.

ביחס לטענתו השנייה של המשיב ולפיה לא ידע או טעה טעות כנה וסבירה עת הניח כי אינו פסול לנהיגת רכב פרטי כתוצאה ממשלוח רישיון נהיגה אליו בדואר ע"י רשות הרישוי ולאחר שביצע בירור במשרד הרישוי ובמשטרה ולפיו נאמר לו לכאורה כי הוא אינו פסול על רכב פרטי.

עובדתית נגזר דינו של המשיב בפניו ובנוכחותו ביום 11.1.17 בבית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט כמאל סעב) לאחר שהורשע בביצוע סדרה של עבירות תעבורה הכוללות הריגה וגרימת מותם של 7 בני אדם, גרימת חבלות קשות ל-14 בני אדם נוספים, סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה במהירות מופרזת, אי האטה, נהיגה ברכב לא תקין, הובלת מטען חורג (משקל יתר), וחריגה משעות נהיגה מותרות ללא מנוחה.

במסגרת גזר דינו של המשיב נגזרו עליו 4 שנות מאסר בפועל, פסילה לצמיתות על רכב כבד ופסילה לחמש עשרה שנים על רכב פרטי.

בעמוד 25 של גזר הדין ובסעיף ו' של גזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי מפורשות:

"פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לרכב פרטי למשך 15 שנים....."

בית המשפט אף הבהיר בגזר דינו כי **"תקופת המאסר בפועל לא תבוא במניין תקופת הפסילה כאמור בדין".**

בהקלטת חקירתו של המשיב במשטרה (צורף דיסק חקירה בו צפיתי) נחקר המשיב במשך 45 דקות ביחס לעבירה לכאורה שביצע בפרשה זו.

בדקה 26 ו- 30 שניות, נשאל המשיב על ידי החוקר ביחס לסעיף ו' של גזר דינו בבית המשפט המחוזי בחיפה והוא נשאל - "מה זה רכב פרטי" ולכך משיב הנחקר כי מדובר ברכב "עד 4 טון".

משמעות הדבר כי המשיב הבין היטב כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה כולל פסילת רישיונו לרכב פרטי (או עד 4 טון כפי שהגדיר זאת המשיב בקולו בחקירתו) למשך 15 שנים.

אם לא די בנוכחות המשיב בבית המשפט המחוזי בחיפה עת נגזר דינו, הרי שגם בית המשפט העליון שדן בערעור כפול של שני הצדדים לעונש שנגזר, בע"פ 1802/17 ובהרכב של שלושה שופטים של בית המשפט העליון, תיאר השופטים את העונש שקיבל המשיב בבית המשפט המחוזי:

"לנוכח כל האמור, ובשים לב לעמדת משפחות הקורבנות שלא ביקשו להחמיר בעונשו של המערער, ולניסיונות המערער לקיים סולחה, גזר בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים הבאים: 4 שנות מאסר בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי; פיצוי כספי בסך 25,000 ש"ח לכל אחת ממשפחות המנוחים ופיצוי כספי בסך 2,000 ש"ח לכל אחד מהנפגעים; פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשאית או לרכב כבד לצמיתות; פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לרכב פרטי למשך 15 שנים (תקופת המאסר לא תבוא במניין הפסילה); וקנס בסך 10,000 ש"ח."

בית המשפט העליון החמיר את עונש המאסר בפועל ל- 5 שנים ולא שינה את יתר חלקי הענישה כפי שגזר בית המשפט המחוזי בחיפה.

יוצא כי פעמיים ובשתי ערכאות נפרדות נכח המשיב עת נגזרו עליו 15 שנות פסילת רישיון לנהיגת רכב פרטי, מה שלחלוטין שולל את טענתו כי לא ידע על פסילתו.

ביחס לטענה ולפיה טעה להבין את ההחלטה בשל העובדה כי רישיון נהיגה נשלח אליו בדואר:

עובדתית מראות הראיות כי רישיון נהיגה מנייר אכן נשלח למשיב בדואר ולטענתו אירוע זה התרחש עת היה אסיר בבית הסוהר.

עצם תשלומו של הרישיון וקבלתו בדרך זו מהמדינה על ידי המשיב (או באמצעות שלוחה שלו - אשתו) מהווה על פניו עבירה על סעיף 66 בפקודת התעבורה שכן המשיב נפסל "מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה" כלשון כזר דינו מיום 11.1.17 בבית המשפט המחוזי בחיפה.

אסור היה למשיב לקבל או להחזיק רישיון נהיגה לרכב פרטי למשך 15 שנים, ובהתאם לחוק ובהתאם לקביעת בית המשפט המחוזי, תקופת מאסרו של המשיב לא נלקחה בחשבון לצורך מניית תקופת הפסילה.

בהתאם לתע"צ של רשות הרישוי המצוי בתיק החקירה, גם בוצעה הפקדה של רישיון או תצהיר על ידי המשיב או מי מטעמו לצורך מניית הפסילה וזאת מיום 15.2.17 אך בהיעדר העתק של אישור הפקדה בתיק החקירה, אין לנתן זה הצלבה מול מסמך רשמי של בית המשפט.

בין אם תחילתו של המשיב החלה להימנות ובין אם לא, עובדתית הוא נפסל לנהיגת רכב פרטי למשך 15 שנים, ופסילה זו הודעה לו כדין בנוכחותו לפחות פעמיים, על פניו גם בוצעה הפקדה של הרישיון או תצהיר חלף רישיון במזכירות בית המשפט, ועצם משלוח עותק רישיון לתשלום למשיב על ידי רשות הרישוי, אינה מבטלת את ההליך המשפטי שעבר ואינה מבטלת את גזר דינו כפי שנגזר בשתי ערכאות.

על פניו אין אני רואה איך יוכל המשיב לבסס הגנה של טעות כנה במצב הדברים בנסיבות המתוארות אך סלולה בפניו הדרך לטעון זאת עת יתנהל תיקו העיקרי והמותב שישמע תיק זה יכריע בטענה.

בשלב משפטי זה אין בידי לקבל טענה זו של המשיב, ואני קובע כי בידי המדינה ראיות טובות ונעדרות כל כרסום מהותי לפיו היה המשיב פסול לנהיגה עת נהג רכב פרטי, ופסילה זו הודעה לו כדין.

נוכח קביעותי, יעבור בית המשפט לשמוע טענות של הצדדים ביחס לשאלת מסוכנותו של המשיב לצורך בחינת השאלה: האם ניתן לאיין מסוכנות זו בחלופה כזו או אחרת.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשפ"ב, 06 פברואר 2022, בנוכחות הצדדים.